

CONNECTION FICTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Shari Lapena

Cuplul din vecini

Traducere din engleză de Mihaela Buruiană

Capitolul unu

Anne simte cum acidul gastric i se agită în stomac și i se ridică în gât. Capul i se învâрте. A băut prea mult. Cynthia i-a turnat în pahar fără măsură toată seara. Anne voise să-și impună o limită, dar a scăpat situația de sub control. Nu știa cum altfel să facă față serii. Acum habar nu are cât vin a băut la această petrecere interminabilă. Dimineată va trebui să se mulgă și să arunce laptele.

Simte că se topește în căldura nopții de vară și își privește gazda cu ochii mijiți. Cynthia flirtează pe față cu soțul lui Anne, Marco. De ce acceptă Anne așa ceva? De ce Graham, soțul Cynthiai, îi permite? Anne e furioasă, dar neputincioasă. Nu știe cum să pună capăt scenei fără să pară disperată și ridicolă. Toți sunt cam piliți. Așa că ignoră totul, fierbând în tăcere, și soarbe din vinul pus la rece. Anne nu a fost educată să facă o criză, nu e genul ei să atragă atenția asupra propriei persoane.

Cynthia, în schimb...

Toți trei — Anne, Marco și Graham, soțul manierat al Cynthiai, — o privesc fascinați. Marco, mai ales, pare că nu-și poate lua ochii de la ea. Cynthia se apropie cam mult de el când se apleacă să-i umple paharul, cu

decolteul atât de adânc, încât Marco efectiv intră cu nasul în el.

Anne își amintește că Cynthia flirtează cu toată lumea. Cynthia arată revoltător de bine, așa că pare că nu se poate abține.

Dar cu cât Anne îi privește mai mult, cu atât se întreabă mai serios dacă nu cumva chiar se petrece ceva între Marco și Cynthia. Anne nu a mai avut suspiciuni de genul ăsta până acum. Poate că alcoolul o face paranoică.

Nu, hotărăște ea, nu s-ar comporta așa dacă ar avea ceva de ascuns. Cynthia flirtează mai mult decât Marco; el este fericitul destinatar al interesului ei. La rândul lui, Marco este extrem de arătos — cu părul lui brunet, ciufulit, ochii căprui și zâmbetul fermecător, mereu a atras atenția. Fac un cuplu ieșit din comun, Cynthia și Marco. Anne își spune să înceteze. Își spune că sigur că Marco îi e fidel. Știe că este absolut devotat familiei. Ea și copilul reprezintă totul pentru el. Va fi alături de ea indiferent ce s-ar întâmpla — Anne mai ia o gură de vin —, indiferent cât de prost ar sta lucrurile.

Însă, privind-o pe Cynthia aplecată peste soțul ei, Anne devine din ce în ce mai neliniștită și mai bosumflată. Încă mai are vreo zece kilograme de dat jos după sarcină și au trecut deja șase luni de când a născut. Credea că până acum avea să revină la silueta de dinainte de sarcină, dar se pare că asta durează un an, cel puțin. Nu trebuie să se mai uite la tabloidele de lângă casa de marcat din alimentară și să se compare cu toate vedetele alea devenite mame, care își iau antrenori personali și arată fantastic după doar câteva săptămâni.

Totuși, chiar și în formă maximă, Anne n-ar putea niciodată să concureze cu Cynthia, vecina ei mai înaltă,

mai bine proporționată, cu picioarele ei lungi, cu talia subțire și sânii mari, cu pielea de porțelan și cu părul negru ca smoala, ce i se revărsa pe umeri în cascadă. În plus, Cynthia arată întotdeauna ca scoasă din cutie, cu tocuri înalte și haine sexy, chiar și pentru o cină acasă cu încă un cuplu.

Anne nu poate să fie atentă la conversație. O ignoră și privește fix șemineul din marmură sculptată, identic cu cel din sufrageria ei, aflată de partea cealaltă a peretelui comun pe care ea și Marco îl împart cu Cynthia și Graham. Locuiesc în case de cărămidă, lipite între ele și înșirate de-a lungul străzii, tipice pentru partea nordică a New Yorkului, construite solid la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Toate casele din șir sunt asemănătoare — în stil Italianate¹, restaurate, scumpe — numai că aceea în care locuiesc Anne și Marco se află la capătul șirului, iar fiecare dintre ele se deosebește prin mici detalii decorative; fiecare e o capodoperă de sine stătătoare.

Anne se întinde stângaci să-și ia telefonul mobil de pe masa din sufragerie și se uită la ceas. E aproape unu noaptea. S-a dus să vadă ce face copilul pe la miezul nopții. Apoi s-a dus Marco, la doisprezece și jumătate. Pe urmă, el a ieșit la o țigară în curtea din spate cu Cynthia, în timp ce ea și Graham au stat cam stingheri la masa plină de vase murdare, făcând conversație prețioasă. Ar fi trebuit să iasă în curte cu ei; poate adia briza. Dar nu a ieșit, pentru că lui Graham nu-i plăcea să stea în fum de țigară și ar fi fost o lipsă de politețe sau cel puțin de considerație din partea ei să-l lase pe Graham acolo, singur la propria petrecere. Așa că a rămas cu el. Graham,

1. Stil arhitectural apărut în Marea Britanie la începutul secolului al XIX-lea, inspirat din Renașterea Italiană și devenit foarte popular în Statele Unite. (N.L.)

membru al elitei albe, protestante, ca și ea, este impecabil de politico. Motivul pentru care se căsătorise cu o târă ca Cynthia rămânea un mister. Cynthia și Marco s-au întors din curte în urmă cu câteva minute, iar Anne își dorește cu disperare să plece, chiar dacă toți ceilalți încă se distrează.

Aruncă o privire la monitorul copilului, așezat în capătul mesei, cu luminița roșie strălucind ca vârful unei țigări. Ecranul este spart — l-a scăpat pe jos acum câteva zile și Marco nu a apucat să-l înlocuiască — dar sunetul încă funcționează. Brusc, este cuprinsă de îndoieli, simte că toate astea sunt aiurea. Cine se duce la o petrecere în vecini și își lasă bebelușul singur acasă? Ce fel de mamă face așa ceva? Simte cum o copleșește agonia bine cunoscută — nu e o mamă bună.

Și ce dacă bona n-a mai putut să vină? Ar fi trebuit s-o ia pe Cora cu ei, s-o pună în țarcul portabil. Dar Cynthia a spus fără copii. Voia să fie o seară cu adulți, de ziua lui Graham. Încă un motiv pentru care Anne a ajuns să n-o mai placă pe Cynthia, deși înainte au fost prietene bune — Cynthia nu-i plac bebelușii. Cine spune că un bebeluș de șase luni nu este bine-venit la o petrecere? Cum de-a putut Marco s-o convingă că era în regulă? Era iresponsabil din partea lor. Se întreabă ce ar crede celelalte mame din grupul ei de mămică dacă le-ar povesti asta vreodată. Ne-am lăsat bebelușul de șase luni singur acasă și ne-am dus la o petrecere în vecini. Și le imaginează pe toate rămânând cu gura căscată, tăcând stânjenitor. Dar nu le va povesti niciodată. Ar fi ostracizată.

S-a certat cu Marco din cauza asta înainte de petrecere. Când bona a sunat și a zis că nu mai poate să

ajungă, Anne s-a oferit să rămână acasă cu copilul, oricum nu voia să meargă. Dar Marco nici să n-audă.

— Nu se *poate* să rămâi acasă, a insistat el când se certau pe tema asta în bucătărie.

— Nu mă deranjează să rămân acasă, a zis ea, vorbind mai încet.

Nu voia ca Cynthia să-i audă prin perețele comun cum se certau dacă să meargă sau nu la petrecerea ei.

— Îți face bine să mai ieși, a contrazis-o Marco, vorbind și el încet.

Apoi a adăugat:

— Știi ce a spus doctorul.

Toată noaptea, Anne a încercat să hotărască dacă acel ultim comentariu fusese răutăcios sau pur și simplu egoist ori dacă Marco doar încercase s-o ajute. În cele din urmă, a cedat. Marco a convins-o că, dacă aveau monitorul pornit alături, puteau să audă copilul dacă se mișca sau se trezea. Aveau să vină să-l verifice din jumătate în jumătate de oră. Nu avea să se întâmple nimic rău.

Este ora unu. Să se ducă oare la Cora sau să încerce să-l convingă pe Marco să plece? Ea vrea să meargă acasă, să se culce. Vrea ca noaptea asta să se termine.

Îl trage de braț pe soțul ei.

— Marco, îl roagă ea, ar trebui să plecăm. E ora unu.

— O, nu plecați încă! zice Cynthia. Nu e chiar așa târziu!

E clar că ea nu vrea să se termine petrecerea. Nu vrea ca Marco să plece. Cu toate acestea, Anne e sigură că nu ar deranja-o deloc dacă ar pleca ea.

— Poate nu pentru tine, zice Anne și reușește să sune puțin înțepată, chiar dacă e beată, dar eu trebuie să mă trezesc devreme, să-i dau copilului să mănânce.

— Săraca de tine, zice Cynthia și, cumva, asta o înfurie pe Anne.

Cynthia nu are copii, nici nu și-a dorit vreodată. Ea și Graham nu au copii pentru că așa au ales ei.

E greu să-l convingă pe Marco să plece de la petrecere. Pare hotărât să rămână. Se distrează prea bine, dar Anne e din ce în ce mai îngrijorată.

— Încă unul, atât, îi zice Marco Cynthiai, ridicând paharul și evitând privirea soției lui.

E într-o dispoziție ciudat de gălăgioasă în seara asta, pare aproape forțată. Anne se întreabă de ce. În ultima vreme, acasă, a fost tăcut. Distras, chiar irascibil. Dar în seara aceasta, cu Cynthia, e sufletul petrecerii. De ceva timp, Anne a simțit că ceva nu e în regulă. Dacă i-ar spune ce anume... Mai nou, nu-i spune prea multe. O ține la distanță. Sau poate se îndepărtează de ea din cauza depresiei ei, a „tristeții postnatale“. E dezamăgit de ea. Cine nu e? În seara asta, e clar că o preferă pe frumoasa, efervescenta, strălucitoare Cynthia.

Anne vede cât e ceasul și își pierde orice răbdare.

— Eu plec. Trebuia să mă duc la copil la unu.

Se uită la Marco.

— Tu rămâi cât vrei, adaugă ea cu vocea găuită.

Marco o privește aspru, cu ochi scânteietori. Deodată, Anne se gândește că el nu pare deloc beat; ea, în schimb, se simte amețită. Se vor certa pe tema asta? În fața vecinilor? Serios? Anne începe să se uite în jur, căutându-și poșeta, înșfacă monitorul pentru bebeluși, își dă seama atunci că e băgat în priză și se apleacă să-l scoată, conștientă că toți cei de la masă se holbează în tăcere la fundul ei gras. Ei, n-au decât! Se simte de parcă toți s-ar alia împotriva ei, pentru că le strică cheful. Îi dau

lacrimile, dar se stăpânește. Nu vrea să izbucnească în plâns în fața tuturor. Cynthia și Graham nu știu despre depresia ei postnatală. Nu ar înțelege. Anne și Marco nu au spus nimănui în afară de mama ei. Anne i-a făcut recent confidențe. Știe că mama ei nu va povesti nimănui, nici măcar tatălui ei. Anne nu vrea să afle nimeni altcineva și bănuiește că nici Marco nu vrea, deși el nu a spus asta. Însă e obositor să se prefacă tot timpul.

Cât e cu spatele, îl aude pe Marco și, din tonul vocii, știe că s-a răzgândit.

— Ai dreptate. E târziu, ar trebui să plecăm, zice el.

Îl aude punându-și paharul de vin pe masa din spatele ei.

Anne se întoarce, dându-și părul din ochi cu dosul palmei. Trebuie neapărat să se tundă. Zâmbește fals și zice:

— Data viitoare, vom fi noi gazdele.

Apoi adaugă în minte: puteți să veniți la noi acasă, unde locuim cu copilul nostru, și sper să plângă toată noaptea și să vă strice cheful. Vă invit sigur când îi dau dinții.

După aceea, pleacă repede împreună. Nu au de adunat lucruri de-ale copilului, sunt doar ei, poșeta lui Anne și monitorul pentru bebeluși, pe care ea îl îndeasă în geantă. Cynthia pare deranjată de plecarea lor rapidă, Graham este neutru, iar ei ies pe ușa impresionantă de la intrare și coboară treptele. Anne se prinde de balustrada cu gravuri migăloase ca să-și păstreze echilibrul. Fac doar câțiva pași mici pe trotuar până când ajung la treptele din fața casei lor, cu o balustradă asemănătoare și o ușă la intrare la fel de impresionantă. Anne merge puțin mai în fața lui Marco, fără să spună nimic. Poate nici n-o să-i

mai spună ceva tot restul serii. Urcă scările și se oprește brusc.

— Ce? zice Marco încordat, ajungând-o din urmă.

Anne se holbează la ușa de la intrare, care este vizibil întredeschisă.

— Sunt sigură că am încuiat-o! zice Anne cu o voce ascutită.

— Poate ai uitat, spune Marco hotărât. Ai băut mult...

Dar Anne nu-l ascultă. E înăuntru și aleargă în sus pe scări, apoi pe holul care duce la camera copilului, cu Marco urmând-o îndeaproape.

Când ajunge la camera copilului și vede pătutul gol, scoate un țipăt.

Capitolul doi

Anne aude țipătul în capul ei și reverberând din pereți — țipătul ei este peste tot. Apoi rămâne tăcută, în picioare, lângă pătutul gol, nemișcată, cu mâna la gură. Marco bâjbâie pe la întrerupător. Amândoi se holbează la pătutul gol în care ar trebui să fie bebelușul lor. E imposibil ca fetița lor să nu fie acolo. Cora n-ar fi putut să se dea singură jos din pat. Nu are decât șase luni.

— Sună la poliție, șoptește Anne, apoi vomită și voma îi curge peste degete și, când se apleacă, pe podeaua din lemn masiv.

Camera copilului, văruiată într-o nuanță plăcută de galben-pal, cu un model de mielușei jucăuși, se umple imediat de mirosul bilei și al panicii.

Marco nu se mișcă. Anne își ridică privirea spre el. E paralizat, șocat, se uită fix la pătutul gol de parcă nu-i vine să creadă. Anne vede frica și vina din ochii lui și începe să se vaită — un bocet, un sunet îngrozitor, ca al unui animal rănit.

Marco tot nu se urnește. Anne țâșnește de-a lungul holului, către dormitorul lor, înșfacă telefonul de pe noptieră și formează 911, cu mâinile tremurânde, murdărind

tot telefonul de vomă. În sfârșit, își revine și Marco. Îl aude mergând repede pe la etaj, în timp ce ea se uită cu ochii cășcați, de dincolo de hol, la pătuțul gol. El verifică baia din capul scărilor, apoi trece rapid pe lângă ea ca să caute în celălalt dormitor, apoi în ultima cameră, din capătul holului, cea pe care au transformat-o în birou. Dar chiar în timp ce el face asta, Anne se întreabă detașat de ce caută acolo. Ca și cum o parte din mintea ei s-a separat și gândește logic. Doar fetița lor nu poate merge singură. Nu e în baie, nici în birou.

A luat-o cineva.

Când centralista de la Urgențe răspunde, Anne plânge:

— Cineva ne-a luat bebelușul!

Abia reușește să se calmeze destul cât să poată răspunde la întrebările operatoarei.

— Înțeleg, doamnă! Încercați să fiți calmă. Poliția e pe drum, o asigură operatoarea.

Anne închide telefonul. Tremură din tot corpul. Simte că i se face rău din nou. Se gândește cum va părea întreaga situație. Au lăsat fetița singură în casă. E ilegal oare? Probabil. Cum vor explica asta?

Marco apare în ușa dormitorului, palid, aproape bolnav.

— E vina ta! strigă Anne, cu privirea sălbatică, și pleacă furioasă pe lângă el.

Intră repede în baie din capul scărilor și vomită din nou, de data aceasta în chiuveta cu picior, apoi își spală murdăria de pe mâinile tremurânde și își clătește gura. Se surprinde cu coada ochiului în oglindă. Marco e chiar în spatele ei. Ochii li se întâlnesc în oglindă.

— Îmi pare rău, șoptește el. Îmi pare atât de rău. E vina mea.

Și chiar îi pare rău, își dă și ea seama. Cu toate astea, Anne își ridică mâna și lovește reflecția chipului lui în oglindă. Oglinda se sparge, iar ea izbucnește în plâns. El încearcă să o ia în brațe, dar ea îl împinge și fuge la parter. Din mână îi curge sânge, care lasă o dâră de-a lungul balustradei.

Tot ce urmează după aceea pare ireal. Casa confortabilă a lui Anne și Marco devine imediat locul unei infracțiuni.

Anne stă pe canapeaua din camera de zi. Cineva i-a pus o pătură pe umeri, dar ea încă tremură. E în stare de șoc. Pe stradă, în fața casei, sunt parcate mașini de poliție, cu luminile roșii licărind, pulsând prin fereastră și proiectându-se în cercuri pe pereții pali. Anne stă nemișcată pe canapea și privește fix în față, ca și cum ar fi hipnotizată de ele.

Marco, gătit de spaimă, le-a dat polițiștilor o descriere rapidă a fetiței: are șase luni, e blondă, cu ochi albaștri, aproximativ șapte kilograme, poartă un scutec de unică folosință și o salopetă roz-deschis, simplă. Din pătuț mai lipsește și o păturică subțire de vară, albă.

Casa freamătă de polițiști în uniformă. Se răspândesc și încep metodic să cerceteze casa. Unii poartă mănuși de latex și au echipament pentru prelevarea de probe. Goana disperată prin casă a lui Anne și Marco, în cele câteva minute de dinaintea sosirii polițiștilor, nu a avut niciun rezultat. Echipa de experți criminaliști se mișcă încet. Evident, nu o caută pe Cora, ci caută probe. Copilul a dispărut deja.

Marco se așază pe canapea lângă Anne și, cuprinzând-o cu un braț, o trage mai aproape. Ea vrea să se

desprindă, dar nu face asta. Îl lasă să-ți țină brațul acolo. Cum ar arăta dacă s-ar îndepărta de el? Simte miros de băutură venind dinspre el.

Acum, Anne se învinovățește pe ea însăși. E vina ei. Vrea să dea vina pe Marco, dar ea a fost de acord să lase fetița singură. Ar fi trebuit să rămână acasă. Nu, ar fi trebuit să o ia pe Cora cu ei alături, s-o ia naiba pe Cynthia. Se îndoiește că i-ar fi dat afară și ar fi renunțat la petrecerea pentru Graham. Își dă seama de asta abia acum și e prea târziu.

Vor fi puși la zid de poliție și de toată lumea. Așa le trebuie dacă și-au lăsat copilașul singur acasă. Și ea ar gândi la fel dacă asta s-ar fi întâmplat altcuiva. Știe cât de critice sunt mamele și cât de bine te simți când judeci pe altcineva. Se gândește la ce vor spune despre ea mamele din grupul ei, care, o dată pe săptămână, se întâlnesc cu tot cu copii în casa câte uneia ca să stea la cafea și bîrfă.

A mai sosit cineva, un bărbat calm, într-un costum bine croit. Polițiștii în uniformă îl tratează cu respect. Anne își ridică privirea spre ochii lui albaștri, pătrunzători, și se întreabă cine e.

El se apropie și se așază într-unul din fotoliile din fața lui Anne și a lui Marco și se recomandă drept detectivul Rasbach. Apoi se apleacă în față.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat.

Anne uită imediat numele detectivului sau, mai degrabă, nici nu a fost atentă când s-a recomandat. Reține numai „detectiv”. Îl privește, încurajată de inteligența sinceră care i se citește în ochi. El îi va ajuta. Îi va ajuta să o găsească pe Cora. Încearcă să se gândească. Dar nu poate. E agitată și amorțită în același timp. Pur și simplu

se uită fix în ochii ageri ai detectivului și îl lasă pe Marco să vorbească.

— Eram alături, începe Marco, evident neliniștit. La vecini.

Apoi se oprește.

— Așa, zice detectivul.

Marco ezită.

— Copilul unde era? întreabă detectivul.

Marco nu răspunde. Nu vrea să spună.

Anne, făcând un efort, răspunde în locul lui, cu lacrimile curgându-i pe față.

— Am lăsat-o aici, în pătuț, cu monitorul pornit.

Se uită la detectiv, să-i vadă reacția — ce părinți îngrozitori —, dar el nu trădează nimic.

— Am avut monitorul pornit acolo și am venit mereu să vedem ce face. Din jumătate în jumătate de oră.

Îl privește pe Marco.

— Nu ne-am gândit nicio clipă...

Dar nu poate să termine. Își duce mâna la gură și-și apasă buzele cu degetele.

— Când ați venit la ea ultima oară? întreabă detectivul scoțând un carnețel din buzunarul interior al hainei.

— Am venit eu la miezul nopții, zice Anne. Îmi aduc aminte ora. Veneam din jumătate în jumătate de oră și atunci era rândul meu. Era bine. Dormea.

— Apoi am venit eu la douăsprezece și jumătate, zice Marco.

— Sunteți absolut sigur de oră? întreabă detectivul.

Marco dă din cap; se uită fix în jos.

— Și atunci a fost ultima oară când a venit cineva la ea, înainte să vă întoarceți acasă?

— Da, zice Marco, ridicându-și privirea spre detectiv și trecându-și cu nervozitate mâna prin părul brunet. Eu am venit s-o văd la douăsprezece și jumătate. Era rândul meu. Făcuserăm un program.

Anne confirmă cu o mișcare a capului.

— Cât ați băut în seara asta? îl întreabă detectivul pe Marco.

Marco se înroșește.

— Au dat o mică petrecere alături. Am băut câteva pahare, recunoaște el.

Detectivul se întoarce spre Anne.

— Dumneavoastră ați băut ceva în seara asta, doamnă Conti?

Îi arde fața. Mamele care alăptează nu au voie să bea. Vrea să mintă.

— Am băut niște vin la masă. Nu știu exact cât, zice ea. A fost o petrecere.

Se întreabă cât de beată pare, ce o fi crezând detectivul ăsta despre ea. Simte că o poate citi imediat. Își amintește de voma de sus, din camera copilului. Poate oare să-i miroasă alcoolul din respirație, la fel cum ea îl simte în respirația lui Marco? Își amintește de oglinda spartă din baia de la etaj, mâna ei însângărată, înfășurată acum într-un prosop curat de bucătărie. Îi e rușine de impresia pe care o lasă amândoi probabil, părinți beți care și-au abandonat fiica de șase luni. Se întreabă dacă vor fi acuzați de ceva.

— De ce contează asta? îl întreabă Marco pe detectiv.

— Ar putea afecta acuratețea observațiilor dumneavoastră, zice detectivul pe un ton egal.

Nu e critic. Se pare că îl interesează numai faptele.

— La ce oră ați plecat de la petrecere? întreabă el.

— Era aproape unu și jumătate, răspunde Anne. Mă tot uitam la ceas pe telefon. Voiam să plec. Eu... ar fi trebuit să vin la copil la ora unu, era rândul meu, dar am crezut că plecăm dintr-o clipă în alta și încercam să-l conving pe Marco să se grăbească.

Se simte agonizant de vinovată. Dacă ar fi venit să-și vadă fiica la ora unu, ar mai fi dispărut? Oricum, chestia asta putea fi evitată în atât de multe feluri.

— Ați sunat la 911 la 1:27, zice detectivul.

— Ușa de la intrare era deschisă, zice Anne, amintindu-și.

— Ușa de la intrare era deschisă? repetă detectivul.

— Era deschisă cam opt-zece centimetri. Sunt sigură că am încuiat după ce am venit la copil la miezul nopții.

— Cât de sigură?

Anne se gândește. Oare era sigură? Când a văzut ușa de la intrare deschisă, a fost convinsă că o închisese, dar acum, după tot ce s-a întâmplat, cum poate să mai fie sigură de ceva? Se întoarce spre soțul ei.

— Tu ești sigur că nu ai lăsat ușa deschisă?

— Sunt sigur, răspunde el tăios. Nici n-am folosit ușa din față. Intram prin spate ca să vin la ea, mai știi?

— Dumneavoastră ați folosit ușa din spate, repetă detectivul.

— Poate că n-am încuiat-o de fiecare dată, recunoaște Marco și își acoperă fața cu mâinile.

Detectivul Rasbach observă cuplul îndeaproape. Lipsește un bebeluș. Luat din pătuț — dacă părinții, Marco și Anne Conti, pot fi crezuți — între aproximativ 12:30 și 1:27 dimineața, de una sau mai multe persoane necunoscute, în timp ce părinții erau la o petrecere în vecini. Ușa de la intrare fusese găsită întredeschisă. Este

posibil ca tatăl să fi lăsat ușa din spate neînchisă. Chiar fusese găsită închisă, dar neînchisă, când a sosit poliția. Durerea mamei este evidentă. Și cea a tatălui, care pare foarte zdruncinat. Dar toată situația pare dubioasă. Rasbach se întreabă ce se întâmplă, de fapt.

Detectivul Jennings îi face semn în liniște să se apropie.

— Scuzați-mă, zice detectivul Rasbach și pleacă o clipă de lângă părinții îndurerați.

— Ce e? întreabă Rasbach încet.

Jennings ridică un flacon mic cu pastile.

— Am găsit astea în dulapul din baie, zice el.

Rasbach ia recipientul din plastic transparent de la Jennings și citește eticheta. Anne Conti, Sertraline, 20 mg. Sertraline, Rasbach știe, este un antidepresiv puternic.

— Oglinda din baie de sus este spartă, îi zice Jennings.

Rasbach dă din cap. Încă nu a fost sus.

— Altceva?

Jennings scutură din cap.

— Nimic deocamdată. Casa pare curată. Nu pare să lipsească nimic. O să știm mai multe de la Criminalistică peste câteva ore.

— Bine, zice Rasbach, dându-i flaconul cu pastile înapoi lui Jennings.

Se întoarce la cuplul de pe canapea și își reia audierea. Se uită la soț.

— Marco — pot să-ți spun Marco? — ce ai făcut după ce ai venit la copil la douăsprezece jumătate?

— M-am întors la petrecere, alături, zice Marco. Am fumat o țigară în curtea din spate a vecinilor.

— Erai singur când ai fumat țigara?

— Nu. A ieșit și Cynthia cu mine.

Marco roșește. Rasbach observă.

— Ea e vecina care ne-a invitat la cină.

Rasbach își îndreaptă atenția spre soție. E o femeie atrăgătoare, cu trăsături frumoase și un păr castaniu strălucitor, dar în momentul ăsta e palidă ca o stafie.

— Dumneavoastră nu fumați, doamnă Conti?

— Nu, eu nu. Dar Cynthia fumează, zice Anne. Eu am rămas la masa din sufragerie cu Graham, soțul ei. El urăște fumul de țigară și era ziua lui și m-am gândit că ar fi nepoliticos să-l las singur înăuntru.

Apoi, inexplicabil, adaugă din proprie inițiativă:

— Cynthia flirtase cu Marco toată seara și mi-a fost milă de Graham.

— Înțeleg, zice Rasbach.

Îl observă pe soț, care pare sincer distrus. Pare și agitat, și vinovat. Rasbach se întoarce spre el:

— Deci ai fost afară în curtea din spate a vecinilor, la scurt timp după douăsprezece și jumătate. Cât ai stat acolo?

Marco clatină din cap nesigur.

— Poate cincisprezece minute, cam așa?

— Ai văzut sau ai auzit ceva?

— Cum adică?

Soțul pare să fie într-un fel de stare de șoc. Vorbește ușor nedeslușit. Rasbach se întreabă cât de mult o fi băut.

Rasbach îi explică.

— Se pare că cineva v-a luat copilul cândva între douăsprezece și jumătate și unu douăzeci și șapte. Te aflai afară, în curtea din spate a vecinilor, câteva minute după douăsprezece jumătate.

Se uită la soț, așteaptă să pună amănuntele cap la cap.

— Mie mi se pare puțin probabil ca să iasă cineva cu copilul vostru pe ușa din față în toiul nopții.